

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 408. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357167616/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

ung, forelskede han sig i Jena i en begavet Dame, Sophie Mereau, gift med en Professor der, og oplevede med hende alle Slags Æventyr, af hvilke hans første Arbejde *Godwi eller Moderens Stenbillede*. En *forvildet Roman* indeholder en Genklang. Da i Aaret 1802 Fr. Tieck udførte hans Byste i Marmor, skildrede Fru Mereau Indtrykket i en smuk Sonet, som en sand Forelskelse har indgivet.^{*)}

Brentano opnaaede Lykke tidligere end Hæder. 1803 blev han gift med sin Elskede, Sophie Mereau, der var bleven skilt fra sin Mand, og levede nu et Par lykkelige Aar med hende, indtil hun i 1806 døde i Barselseng.

I Heidelberg udgav han med Arnim *Drengens Underhorn* og med Görres *Uhrmageren BOGS Historie*. Paa egen Haand havde han allerede udgivet en hel Række Digtninge (*Ponce de Leon*, *De lystige Musikanter*, *En færende Svends Krønike*). I Frankfurt indlod han sig paa et Forhold, der danner et særlig tragi-komisk Mellemspil i hans paa den Art Tilfælde ikke fattige Liv. Han bortførte en ung Pige, Auguste Busmann, en Søsterdatter af Bankier'en Bethmann, der havde fattet en Lidenskab for ham, og bragte hende til Cassel, hvor han giftede sig med hende. Det siges, at han allerede paa Vejen til Kirken havde villet løbe fra hende, men at den energiske Brud holdt ham fast. Faa Dage efter Brylluppet kastede hun sin Vielsesring ud af Vinduet. Hun plejede at sprænge igennem Gaderne med Fjer i

*) Welch süßes Bild erschuf der Künstler hier?
Von welchem milden Himmelsstrich erzeugt?
Nennst keine Inschrift seinen Namen mir.
Da diese todte Lippe ewig schweiget?

Nach Hohem loht im Auge die Begier,
Begeistrung auf die Stirne niedersteiget,
Um die, nur von der schönen Locken Zier
Geschmücket, noch kein Lorbeerkranz sich beuet.

Ein Dichter ist es. Seine Lippen prangen
Von Lieb umwebt, mit wunderselgem Leben,
Die Augen gab' ihm sinnend die Romanze.

Und schalkhaft wohnt der Scherz auf seinen Wangen;
Den Namen wird der Ruhm ihm eüstens geben,
Das Haupt ihm schmückend mit dem Lorbeerkranze.